

DOPRAWIAĆ (2) *vb impf*

inf doprawiać (2).

Sł stp, Cn brak, Linde bez cytatu s.v. doprawić.

Doprowadzać do końca rozpoczętą rzecz, przedsięwzięcie [czego] (2) : A ták roku wtorego á mieliącá ołmego pánowánia Dáryulá/ poczęli dopráwiác kościołá w Ieruzáleń/ á dokończyli w pięć lat BielKron 116; Maturare coepta, Poczętych rzeczy dopráwiác/ dogotowác. Mqcz 211d.

Formacje pochodne cf PRAWIĆ.

KN